

Fritt fra en opplevelse i grenseland

av Kari Nordheim

Høsten 1983 hadde jeg en nær – døden - opplevelse som skulle komme til å legge sterke føringer for mitt senere liv.

Les videre om hva som skjedde med henne og hva hun lærte på "den andre siden".

Jeg var på dette tidspunkt rundt 18 år. Jeg var på hyttetur på Hovden med en ungdomsgjeng. Forskjellige omstendigheter gjorde at jeg havnet ut i en snøstorm, hvor jeg holdt på å fryse i hjel. Jeg mistet retningen og lokaliteten til hytten vi var på og begynte å lete rundt omkring. Jeg gikk fra hytte til hytte, ettersom det var utelys på mange av dem, uten at det var folk der. Senere fikk jeg rede på at det var utleiehytter. Jeg har ikke noen klar formening om hvor lenge dette varte, men antar det dreide seg om +/- 11/2 time. Etterhvert var jeg så stiv av kulde at knærne var vanskelige og bevege, fingrene følelsesløse og jeg sluttet også å fryse. Med jevne mellomrom var det fonner med snø som kunne rekke meg til livet. Disse måtte jeg grave meg igjennom med fingrene. Det samme gjaldt inn til hyttene fordi snøen fra takene gikk i ett med bakken mange plasser. Til slutt skled jeg ned fra en liten topp og ble liggende mykt i en snøfonn. Alt var behagelig og ikke kaldt. Jeg husker jeg tenkte at her kan jeg ikke tillate meg å ligge, men at jeg bare skulle slappe av lite grann, så var jeg vekk.

Jeg er klar over at deler kan virke rotete. Grunnen er at kunnskapsformidlingen på forskjellige områder hele tiden var flerdimensjonal fra et sted utenfor tiden. Mesteparten var visjonsmateriale, som jeg ikke kan ta med her pga volum. Jeg forsøker å formidle på en forhåpentligvis forståelig måte min opplevelse av tingenes tilstand slik jeg oppfattet det, men de må ikke tolkes som endelige sannheter.

Det første jeg oppfattet og følte var at jeg ble virvlet og sugd rundt, som i et slags dragsug, samtidig var det en lav dyp brumming og andre lyder. Når ting stabiliserte seg igjen stod jeg på noe jeg ettervert ble forklart var en terskel, og forsto absolutt ingen ting. Jeg hadde ingen smerter eller ubehagelige følelser og tanker. Alt var usedvanlig lett og klart. Jeg befant meg i

et slags tomrom - som fornemmelsesmessig ikke var tomt - men de vanlige orienteringsredskapene (sansene), hadde verken fysisk, følelsesmessig eller mentalt noen kjente knagger å relatere ting til.

På terskelen

Det første klare jeg oppfattet eller "så" var for skjellige øyne som føyk forbi to og to. Jeg så dem, men de så bare tvers igjennom meg. Noen av dem så ut som de kunne se meg, men at jeg ikke vedkom dem.

Jeg lurte på hva dette kunne være da jeg gjenkjente noen av dem. Plutselig gikk det opp for meg at alle var døde, og at jeg også måtte være død. Jeg reagerte sterkt følelsesmessig og ble redd.

Men i samme øyeblikk jeg reagerte kom det noe imot meg som var en slags lysenergi. Den sendte ut en beroligende følelsesmessig energi full av kjærlighet med ord i so m sa jeg ikke skulle være redd, at jeg ikke var død, men stod på en terskel, samtidig som lysenergien materialiserte seg i en slags gudelignende opphøyet menneskeskikkelse. Skikkelsen kommuniserte gjennom telepati. Det vil si med en kombinert følelsesmessig og mental (tanke) formidling, som er forutgående for ord og mye mer presis. Den hadde blitt bedt om å ta meg imot for å lære/vise meg sammenhenger om menneskelivet, både mitt personlige og kollektivt. Samt alt jeg ønsket å få rede på innenfor den tid vi hadde til disposisjon. Jeg var overveldet og skjønnte fremdeles ingen ting.

Livet passerer i baklengs flerdimensjonal kino.

I nær-døden -opplevelsen fikk jeg en gjennomgang av mitt liv så langt. Jeg fikk se at jeg selv hadde valgt mine foreldre, utifra hva jeg skulle lære, og bidra med i dette livet. Jeg hadde derfor valgt omstendigheter, utfordringer o.s.v, med andre ord hele settingen jeg befant meg i. Jeg hadde også prestert å plassere meg selv her av egen fri vilje. Det var vanskelig å svelge. Under hele tilbakeblikket på mitt personlige liv, var det jeg som vurderte hendelser, følelser og tanker. Men med korrigering fra lysvesenet der jeg hadde mistet den bakenforliggende årsaks -sammenhengen, og latt meg vikle inn i jordiske vrangforestillinger. Og der jeg dømte andre og meg selv på feil grunnlag. Egentlig virket det som en følelsesmessig og mental eksamen, hvor jeg klargjorde hvor jeg stod, og ble korrigert på en veldig kjærlig og selvfølgelig måte der jeg tok feil. Samtidig som det ikke var noe rett og galt, det var mer snakk om store og små sannheter, siden alt er relativt ut fra hvilke nivå det ble betraktet fra.

Paradokser på paradokser, og samtidig veldig enkelt. Det ble som disse bildene med flere motiver i ett. Det du ser er det du tror, eller er opptatt av. Det virket som "de/ vi" ville vite hvor jeg stod, så beveget vi oss videre der ifra. Gjennom illusjoner etter illusjoner.

Multidimensjonale overblikk

Se for deg at du har en 3-dimensjonal skjerm foran deg bare at den har fem dimensjoner istedet med tilgang til alt som har skjedd og alt som kan komme til å skje. (Høyde, bredde, lengde, rom og tid.) Hvor du kan spole frem og tilbake på årsak og virkning på alle kjente hendelser, hvilke tanker og følelser som har aktivisert hendelsene, samt ringvirkningene det får på alle nivåer. Alt jeg ville vite dukket automatisk opp.

Vibrasjonsnivået på menneskene skulle opp. I denne prosessen ville mange gå gjennom forandringsprosesser for å kvitte seg med tyngende mental og følelsesmessig bagasje. Individuelt og kollektivt fikk alle utfordringer/problemer etter helt forutsigbare lover som grunnlag for videre utvikling. Vi fungerte som speil for hverandre. Gjennom å projisere ubevisst materiale over på hverandre, fikk vi våre egne indre konflikter satt i scene, utenfor oss selv.

Slik jeg oppfattet det var mennesket fysisk så godt som ferdigskapt, mens den bevissthetsmessige utviklingen hadde store utviklingspotensialer og var det som skulle videreutvikles nå. Det innbefattet å se på våre kulturelle overføringer.

Vi hadde fysiske sanser til å orientere oss i den fysiske virkeligheten. Indre medfødte rettesnorer for å orientere oss åndelig. Meridianer og nervesystem til å formidle energi og uttrykk begge veier.

Kollektivt hadde mennesket beveget seg fra tidligere mer instinktbasert adferd til tenkning. Fra små grupper til stammer, landsbyer, nasjoner, og nå hele verden som skulle lære å leve i fred med hverandre. Etter hvert på jordens premisser og bæreevne.

Hvis ikke vi bevissthetsmessig og teknologisk klarte å opprettholde en balanse ville vi få tilsvarende problemer. Med for oss den verst tenkelige utgang at vi ville utrydde oss selv p.g.a. menneskelig arroganse og egobasert grådighet.

Dette var utfordringen vi stod overfor, og jeg oppfattet det som et kritisk punkt. På den andre siden fikk jeg se mange skarer med hjelpere (engler, åndelige mester osv.), som hele tiden stod klare til å hjelpe. Mange mennesker ville bli tatt direkte og indirekte kontakt med. Det var også en plan for menneskehetens utvikling.

På grunn av menneskenes frie vilje hadde de ikke lov til direkte innblanding uten et uttalt ønske om det. Dette ønsket om hjelp kunne uttales med ord eller tanker som ville forsterkes gjennom en følelsesmessig synkron respons.

Videre gikk vi igjennom de gangene jeg handlet "riktig", det vil si i samsvar med de universelle lovene". Det gikk stort sett ut på å handle med kjærlighet, eller at intensjonen var det. Det hendte det slo feil ut, men da var man på en måte unnskyldt fordi det var godt ment. Vi så på når jeg hadde gått imot, handlet/tenkt "feil". Det gikk ut på hva jeg hadde foretatt meg som skadet andre.

Jeg så videre hvordan "himmelen" og "helvete" var menneskerelaterte tilstander. Hvor alle lever i hver sin lille kulturelle og subjektive virkelighet. Hvordan virkeligheten er strukturert og organisert gjennom kulturelle forestillinger. Og hvordan generasjonene står på skuldrene av hverandre både konstruktivt og destruktivt historisk sett. Og ikke minst de forskjellige religionenes samlende og splittende rolle gjennom historien.

Hele menneskeheten skulle gjennomgå kriser for å virkeliggjøre "himmelen på jorden." Kriser var et virkemiddel til å intensivere innsatsen på et område for å realisere forandringer fort, både individuelt og kollektivt. Det var ingen straff, men helt forutsigbare årsak og virkningsforhold med store potensialer for intensivert vekst. De uønskede resultatene var lettere reversible dess tidligere de ble oppfattet.

Forskjellige virkeligheter

På grunn av begrenset tid fikk jeg bare korte innblikk i forskjellige mulige virkeligheter. Forflytningen skjedde ved å tenke på noe, så var man der. Jeg husker jeg svedde over verden i en ikke materiell virkelighet. Tanken og følelsene var styrene, men følelsene var positive. Det var ingen vanskelige følelser for det var ingen ting å miste. Det var ingen behov som skulle tilfredstilles. Jeg tror sikkert jeg kan si at den vi er vant til å være (personligheten), med alle sine roller hadde gått i oppløsning. Egoet med sine lyster og behov for å opprettholde livet d et samme. I en ikke -materiell virkelighet har man ikke materielle behov. Dette fordi det man er på dette planet, er essens av tanker og følelser man har hatt og hva man har gjort med disse. Bevissthetsnivået reflekteres gjennom dette og frekvensen av dette danner bevissthets-essensen som gir frihet gjennom forståelse innenfor sin frekvens, og lavere frekvenser.

Rent konkret opplevde jeg det som om jeg kunne forstå og gjennomskue de som var på samme bevissthetsnivå som meg og nedover.

Vi leste åpent tanker m/følelser som energipakker med et visst innhold.

Tiden er relativ

Som så mange andre ting oppfattet jeg tiden som et stort paradoks. Gjennom å projisere bevisstheten inn i en flue, fikk jeg oppleve hvordan det var å være flue. Hjerteslag, vinger og oppfattelsen beveger seg veldig fort, fra vårt ståsted. Men fra fluens var det omverdenen som passerte i sakte kino. Jeg oppfattet at fluen levde livet sitt veldig fort på alle områder. Jeg gjorde det samme med et blad på et tre. Der kjente jeg på hvordan det var å "være et blad". Etter dette så jeg på avstand hvordan steiner og fjell har sin livstid, trær, blomster, dyr og stjerner. Alt kom og gikk i sin egen tid. Noen kunne ha et langt fort liv - selv om det virket kort for oss. Andre kunne ha lange tidsmessige liv, men med lite innhold. Så fra et "utenfor tiden" synspunkt varte det like lenge. I horisontal tid husker vi hendelser etter hverandre

historisk og lineær-logisk, regulert fra sekunder til år, uten en indre bakenforliggende sammenheng. I vertikal tid er bevisstheten om større bakenforliggende sammenhenger førende. Disse utgjør til sammen en forutsigbar og en uforutsigbar foranderlig virkelighet, hvor evigheten strømmer inn i nuet, hvis man kan balansere og være i begge virkelighetsdimensjonene samtidig.

Energi og bevissthet

Alt i det fysiske universet er energi i bevegelse. Det kunne ikke forsvinne, bare skifte form. Det beveget seg fra en før -dualistisk energi gjennom spaltning til 2 motsatt virkende krefter. Den sammenbindende kraften i universet var kjærligheten. Den dualistiske energien beveget seg frekvensmessig nedover til grovere og grovere plan, for til slutt å inngå i den fysiske materiens oppbygning. Her dannet det seg stoffer som man finner igjen i kvantene i atomets oppbygning. Det beveget seg videre til molekyler, mineraler, mikroorganismer, planter, dyr og mennesker. Hvor hvert steg videre evolusjonsmessig var vesensforskjellig fra de andre. Neste steg hadde inkorporert egenskapene til de foregående. Med mennesket på toppen, som hadde mulighet gjennom sin bevissthet til å erkjenne alt. Energien hadde en fysisk og en ikke-fysisk, bevissthetsmessig side. Hvor materien ble organisert gjennom en alt -tilstedeværende bevissthet som ga forskjellig uttrykk på forskjellige nivåer av væren. Tankene og følelsene var ikke-fysiske energier, som i fortettet form var nesten fysiske. De hadde sterkt innvirkningskraft, eller ordnende kraft på materien. Nesten som metallspen som ordner seg etter en magnet. Så var det positive og negative, eller oppbyggende og nedbrytende tanker og følelser. Dualismen fulgte parallelt hele veien.

På den andre siden

På de lavere frekvensene så det ut som menneskelignende skyggeskikkelser som slepte benene etter seg i forskjellige tåketilstander. Jeg mener jeg ble fortalt at dette var det vi kalte spøkelser og andre som ikke klarte å befri seg fra jorden av forskjellige grunner. Besettelser kom også fra disse planene, fordi flere ønsket en kropp eller ikke forsto ordentlig at de var døde og ville tilbake. Noen repeterte ting igjen og igjen. Jeg så dette bare fort på avstand. I våre terminologier tror jeg dette må vært forskjellige tilstander av "helvete", men det var kun mennesker som ikke klarte å frigjøre seg fra gjentatte egne følelsesmessige og mentale forestillinger. De på lavere frekvenser kunne fornemme frekvenser over seg men ikke kommunisere. De måtte da be om kontakt, og bli kontaktet. Slik begrenset muligheter for lavfrekvente sjeler til å utøve negativitet seg selv. Mer enn dette rakk jeg ikke å få innblikk i.

Jeg så hele tiden klare paralleller til jorden. Bare at her har vi kropper og kommuniserer med ord. Det gjør det mulig å forvrengte sannheten ved f.eks. løgn, manipulasjoner og fordekte motiver. Det går ikke på den andre siden. Der er det tydelig at man lurer først og fremst seg selv, siden alt er telepatisk åpent.

Fra disse lavfrekvente planene gikk vi gradvis til mer høyfrekvente energier og bevisstheter. Dette var også illusjonsplan, men mye hyggeligere. Her kunne det leve individer/sjeler som enten trodde det var slik, eller individer/sjeler som foretrakk en spesifikk illusjon en periode.

Enten for gøy, for å hvile i en tilstand med andre i samme tilstand, eller for erfaringens del. Det kunne være individer som skapte hus og inventar fordi de likte det. Skulle man forandre noe var det bare å tenke/ønske seg det annerledes så ble det manifestert. Det kunne være flotte haver som lignet dem på jorden i de groveste manifestasjonene. Eller mer overjordisk flotte farger og akvarelloverganger m/hus med nesten gjennomsiktige vegger. Her hadde individene mye større bevegelsesfrihet men allikevel rammer. Jeg tror dette var følelsesmessig forholdsvis avklarede personer, men med klare mentale forestillinger og ønsker de manifesterte forskjellige virkeligheter gjennom.

Høyere åndelige verdener

Vi gikk så videre til andre eksistensformer uten kropper og jordelignende landskaper. Jeg husker så vidt åndelige universiteter, grupper m/sjeler som "mediterte" eller hvilte i en energi sammen. Her var alt bare kjærlighet og lys. Her var også høyerestående åndelige former som kunne manifestere seg etter ønske. De befant seg på et høyere plan.

De øverste åndelige mestrene var hele tiden langt utenfor vår vanlig menneskelige identifikasjon med kroppen, personligheten og den materielle virkeligheten. De befant seg på et plan forut for dualitet, der alt blir til. De fulgte med i jordens utvikling. Noen av dem viste seg og presenterte seg som Rådet av eldre og Det hvite broderskapet. De utstrålte en enorm lysintensitet som var sterkere enn det jeg kunne tåle over tid. De formidlet at det var en plan for jordens utvikling, og at det var fra dette nivået religionsstiftere og noen profeter manifesterte. Det hadde vært og var til enhver tid mange lærere blant menneskene som formidlet kunnskap på forskjellige nivåer ut fra hva menneskene trengte eller kunne forstå, og hva de selv hadde tilegnet seg. Noen var flinkere formidlere enn andre. Andre blandet kortene, og endte opp med å spre frykt. Ingen mennesker var perfekte og satt inne med alt. Man måtte bare tilegne seg det man kunne bruke, og overse resten, selv om det kom av egen begrenset forståelse. Ikke noe åndssnobber i. Vi skulle lære å bli våre egne selvstendige læremestere og gjennomskue illusjonene. Åndelig og personlig vekst og frihet ligger nettopp i gjenopp-dagelsen av vår felles overordnede virkelighet. Først glemsel så gradvis opplysning. I denne prosessen var alle like mye verd. Uteligger eller direktør, vi hadde alle våre oppgaver på mange plan. Kanskje byttet vi plass også innenfor samme liv.

Fremtiden

Menneskene ville finne på mange mentale tilsynelatende nyttige påfunn, uten respekt for naturens oppbygning og toleranse, forårsaket av arroganse og dødsangst. Det ville oppstå problemer og katastrofer pga menneskelig aktivitet. På grunn av menneskelig forsøpling ville bevissthet om hva som skjer være en hjelp for å motvirke konsekvensene personlig. I første omgang. Hvor ille dette ville bli, avhang av hvor langt vi kollektivt ville gå. Og hvor mange mennesker som våknet på hvilke tidspunkt. Når mange nok mennesker på jorden hadde nådd et visst bevissthetsnivå ville det gå fort pga energetiske resonanser, spredning og alminneliggjøring av åndelige budskap. Konsekvenser på forskjellige områder ville også synliggjøres. Det som før hadde vært for noen, skulle bli allment. Mange ville få problemer med følelsene, tankene, livsenergien og den konkrete fysiske kroppen. De ville bli usikre i forhold til etablerte verdier og livet generelt. Fordi gamle mestrings -strategier ikke ville være funksjonelle lenger. Alt hang sammen. Siden menneskene skulle gjennom en forandringsprosess ville det trenges mange som renses ut gammel bagasje mentalt og emosjonelt, for i andre omgang å hjelpe andre etter.

Det ville bli en større splitt mellom dem som forsto og handlet deretter, og dem som ikke ville forstå, eller ikke ville forandring. Enhver var sin egen verste fiende. Identifikasjon med kropp, personlighet og ego måtte løsnas kollektivt. Fordi det fikk folk til å klamre seg til gamle utgatte løsninger, både personlig, kollektivt, kulturelt og religiøst. Det ville måtte bli noen oppgjør. Deretter skulle menneskene bli gladere og friere. Den indre og ytre virkeligheten harmoniseres igjen. Vi ville alle få mange valg, og måtte ta konsekvensen av dem. Jeg så en del ting som ble blokkert for meg. Jeg tror det var fordi det ville gjøre livet mitt umulig her nede.

Tilbake

Jeg fikk beskjed om at jeg aldri hadde vært alene, at de alltid fulgte med meg, og at jeg bare trengte tenke sterkt på dem så ville jeg motta hjelp eller kunnskap. Etter dette fikk jeg beskjed om å bestemme meg for om jeg ville fortsette livet på jorden -eller dø og gå videre. Det var ikke mer tid igjen. Jeg hadde kjempelyst til å gå videre, men tiden jeg skulle være på jorden var som et blunk i den store sammenhengen, så jeg ville gjøre ferdig det jeg hadde begynt på. En annen ting var at jeg hadde måttet gjøre det på en måte likevel. Jeg fikk en klar formening om at jeg ville måtte bli født på nytt og det ønsket jeg ikke. Gå gjennom barndom på nytt med lite makt over eget liv, voksne som ikke ville høre uansett hva de lagde problemer av, osv. Jeg så kroppen i fugleperspektiv langt nede der den lå på jorden. Plutselig var jeg tilbake og våknet opp i kroppen. Den var i forbløffende god stand.

Kari forteller mer- lyd etc. <http://galactic.no/rune/karinordheim2.htm>

fra besøk og intervju
med kari rose nordheim om hennes
omfattende nær-døds-opplevelse
- her fra sept 2010.